

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Pavlíka a soudců JUDr. Pavla Vrchy a JUDr. Lubomíra Ptáčka, Ph.D., ve věci žalobců
a) JUDr. Tomáše Sokola, advokáta se sídlem v Praze 2, Sokolská 60
a b) Doc. Ing. Miroslava Grégra, narozeného dne 13. prosince 1929, bytem v Klecanech, Na Vinici 400, zastoupeného JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem v Praze 2, Sokolská 60, proti žalovaným **1) České republice - Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3 a **2) plk. Janu Kubicemu**, narozenému dne 3. října 1953, bytem v Kunicích, Vidovice 52, zastoupenému JUDr. Milanem Hulíkem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, Bolzanova 1, o ochranu osobnosti, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 32 C 77/2006, o dovolání žalobců proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 20. prosince 2011, č.j. 1 Co 194/2011-187, takto:

I. Dovolání žalobců **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

Stručné odůvodnění

(§ 243c odst. 2 o.s.ř.):

Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 20. prosince 2011, č.j. 1 Co 194/2011-187, potvrdil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. ledna 2010, č.j. 32 C 77/2006-187, kterým soud prvního stupně zamítl žalobu, aby žalovaní poskytli žalobcům satisfakce za jich se týkající informace, specifikované v rozsudku soudu prvního stupně, obsažené v písemném materiálu „Informace Výboru pro obranu a bezpečnost PS PČR o prorůstání organizovaného zločinu a jeho propojení s některými politiky“.

Odvolací soud, stejně jako soud prvního stupně neshledal jednání druhého žalovaného protiprávním, když účelem sporného materiálu nebylo skandalizovat nebo poškodit některé osoby, ale pouze dokumentovat zájem kriminálního prostředí o ně. Nešlo také o vybočení z jeho činnosti příslušníka policie, tedy ani exces, který by zakládal jeho přímou zodpovědnost za případný neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobců. Neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobců neshledal odvolací soud ani v jednání první žalované, když v řízení nebylo prokázáno, že by předmětná zpráva byla druhým žalovaným zveřejněna. Její neveřejná část byla prokazatelně předána v režimu utajení „důvěrné“ poslancům Výboru pro obranu a bezpečnost Poslanecké sněmovny, tedy výlučně osobám prověřeným pro styk s utajovanými informacemi a vázanými povinností mlčenlivosti. Následný únik informací do médií souvisel s jednáním některých poslanců, kteří v době přestávky jednání Výboru umožnili, aby do zprávy nahlédli novináři.

Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalobci dne 13. dubna 2012 včasné dovolání. Jeho přípustnost dovozují z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) občanského soudního řádu (dále

jen „o.s.ř.“) a dovolací důvod spatřují v naplnění předpokladů především ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Za zásadní právní otázku považují, zda byl správný postup soudu, který spojil ke společnému řízení původně samostatné žaloby žalobců a) a b) a žalobce a) se tím proti své vůli stal účastníkem řízení žalobce b), kterého pak musel zastupovat a v jednom řízení tak vystupoval jako účastník a právní zástupce. Domnívají se, že odvolací soud nesprávně dovedl nedostatek excesu druhého žalovaného, aniž by tento svůj závěr jakkoliv blíže vysvětlil. Poukazují na to, že soud v této souvislosti neuvedl žádný právní předpis. Jsou přesvědčeni, že ani první ani druhý žalovaný nemají právo sdělovat poslancům informace o výsledku policejních šetření, které jsou navíc nepravdivé a hanlivé, takže nešlo ani o exces, ale o naprosto bezprávné jednání, které porušuje článek 2 odstavec 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobci proto navrhli zrušení rozsudku odvolacího soudu i rozsudku soudu prvního stupně a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

K dovolání nebylo podáno vyjádření.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. července 2009 (dále jen "o.s.ř."), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán po 1. 7. 2009 (srov. Čl. II bod 12 zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů a další související zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnými osobami (účastníky řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., dovolací soud dospěl k závěru, že dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a nebylo shledáno přípustným ani podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé nemá po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. (současně se připomíná náleží Ústavního soudu ČR ze dne 28. února 2012, sp. zn. Pl. ÚS 29/11, kterým bylo toto ustanovení zrušeno, avšak s účinností ke dni 31. prosince 2012).

Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi konstantně zaujímá právní názor, že přípustnost tzv. nenárokového dovolání [§ 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.] může být založena jen v případech, kdy dovolatelé v dovolání označí pro výsledek sporu relevantní právní otázku, jejíž řešení odvolacím soudem činí rozhodnutí tohoto soudu rozhodnutím zásadního právního významu. Neuvede-li dovolatel v dovolání žádnou takovou otázku nebo jen otázku skutkovou, nemůže dovolací soud shledat nenárokové dovolání přípustným [k tomu srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. března 2007, sp. zn. 22 Cdo 1217/2006, jež je veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu www.nsoud.cz, a dále publikované (s citovanou právní větou) v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod č. 5042] nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. února 2012, sp. zn. 30 Cdo 4345/2011, přístupné na www.nsoud.cz]. Podané dovolání podle názoru dovolacího soudu ve své podstatě i přes svoji obsáhlost takovou právní otázku, která by zejména v souvislosti s aplikací ustanovení § 11 násl. obč. zák. činila napadené rozhodnutí po právní stránce zásadně právně významným, fakticky neobsahuje, přičemž dovolací soud má za to, že odvolací soud se sám v této souvislosti nedostal do případných interpretačních obtíží. Otázku pasivní legitimace první žalované a výkladu ustanovení § 11 násl. obč. zák. ve vztahu k druhému žalovanému, odvolací soud posoudil v souladu s ustálenou judikaturou dovolacího soudu (srov. například stanovisko občanskoprávního kolegia bývalého Nejvyššího soudu ze dne 18. října 1970 zn. Cpj 87/70, které bylo uveřejněno pod č. 55 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1971, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. září 2006, sp. zn. 21 Cdo 3070/2005, usnesení ze dne 19. dubna 2006, sp. zn. 30 Cdo 909/2006, usnesení ze dne 31. května 2005, sp. zn. 30 Cdo 1153/2005 nebo usnesení ze dne 23. února 2012, sp. zn. 30

Cdo 2753/2010). Není tak naplněn předpoklad dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Nelze též pominout skutečnost, že odvolací soud (oproti opačnému tvrzení dovolatelů) důvody, pro které neshledal v jednání druhého žalovaného exces, který by zakládal jeho přímou odpovědnost za případný neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobců, ve svém rozhodnutí podrobně uvedl a rozebral.

Pokud žalobci fakticky uplatňují dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř. (jehož naplnění shledávají v již zmíněném spojení věcí ke společnému řízení), pak je třeba odkázat na skutečnost, že okolnosti uplatněné v rámci tohoto dovolacího důvodu, tj. že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, však dovolací soud při posouzení přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. nemůže brát v úvahu. Podle ustanovení § 237 odst. 3 věta za středníkem o.s.ř. se totiž k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 citovaného zákona nepřihlíží.

Protože v této věci tak není dána přípustnost dovolání, Nejvyšší soud ČR jako soud dovolací s přihlédnutím k § 241b odst. 2 o.s.ř. dovolání jako nepřípustné odmítl [§ 243b odst. 5 o.s.ř. ve spojení § 218 písm. c) téhož zákona]. Rozhodoval, aniž nařídil jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.).

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 243b odst. 5 věta první o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1, § 151 o.s.ř., neboť žalobci s ohledem na výsledek řízení nemají na náhradu svých nákladů právo a žalovaným v dovolacím řízení žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 24. října 2012

JUDr. Pavel P a v l í k , v. r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Helena Lovíšková